

Кумчо-Вълчо се разтреперилъ отъ ужасъ и не знаелъ дѣ да се дѣне! А лъвътъ го погледналъ строго и му казалъ:



— Дай тука опашката си!...
Дръпналъ и я откъсналъ.
Завилъ отъ болки Вълчо и побѣгналъ безъ опашка.

А Кума-Лиса го застигнала и завикала слѣдъ него:

— Шастливъ си ти, Кумчо! Каква честь за тебе!... Азъ само съ съвѣтъ помогнахъ на царя, а ти зарадъ неговото здраве и опашката си не пожали....

Навелъ глава Кумчо-Вълчо, въздъхналъ дълбоко и рекълъ:

— Пакъ ме надхитри ти, ама мисли си!... — и избѣгалъ въ гората безъ опашка.

Ал. Спасовъ

Кучето

(Легенда)

Когато дѣдо Господъ ходилъ по земята, събралъ стадо овци отъ горитѣ и почналъ да ги пасе. Искалъ да научи хората да гледатъ овци. Повикалъ вълка за подкарвачъ.

Еднажъ една овца не искала да ходи. Вълкътъ се ядосалъ, грабналъ я, тръшналъ я на земята и тя умрѣла.

Тогава дѣдо Господъ си свалилъ ржавицитѣ отъ ржцѣтѣ, хвърлилъ ги по вълка и рекълъ:

— Гонете го!

А ржавицитѣ станали на кучета и почнали да гонятъ вълка. Отъ тогава кучетата пазятъ овцитѣ и гонятъ вълцитѣ да не приближаватъ до тѣхъ.

Ст. В-въ